

Nsona mod Nederlandene (appl. 23366/94 EMD dom, afsagt den 28. november 1996)

Sagsfremstilling:

Bata Nsona, der er statsborger i Zaire, indrejste i Nederlandene i juni 1989, hvor hun, efter at have fået afslag på asyl, i november 1992 blev tildelt humanitær opholdstilladelse. Den 29. december 1993 indrejste Bata og hendes søn i Nederlandene efter et ophold i Zaire. Med sig havde Bata endvidere Francine Nsona, født den 15. marts 1984 og statsborger i Zaire, som hun oplyste var hendes barn. Det viste sig efterfølgende, at Francine ikke var Batas barn, og at Francine ingen gyldig opholdstilladelse havde i Nederlandene, hvorfor hun på den baggrund blev nægtet indrejse og indkvarteret i lufthavnen med henblik på at blive sendt retur til Zaire. På trods af en anmodning fra de nederlandske myndigheder nægtede Bata at ledsage Francine tilbage til Zaire. Den 31. december 1992 blev Francine sendt med fly til Zurich, hvorfra hun havde plads på et fly til Zaire, med afgang den 4. januar 1993. De nederlandske myndigheder havde overgivet Francine til M.M., der ligeledes var statsborger i Zaire og også var blevet afvist fra indrejse i Nederlandene. M.M. forsvandt i Zurich. På baggrund af en appel fra Francines advokat blev hendes afrejse fra Zurich udsat i to dage, men den 6. januar 1993 rejste hun med flyselskabet Swissair til Zaire, angiveligt alene.

Påstanden:

Bata og Francine Nsona indbragte Nederlandene for Menneskerettighedsdomstolen og gjorde gældende, at de omstændigheder hvorunder Francine, der på daværende tidspunkt blot var ni år, var blevet sendt fra Nederlandene til Zaire, krænkede artikel 3.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen fandt ikke, at Nederlandene havde krænket artikel 3 ved udsendelsen af Francine til Zaire. Den fastslog indledningsvis, at Nederlandene var i sin fulde ret til at afvise Francine (pr. 92). Herefter bemærkede den, at Bata Nsona havde nægtet at ledsage Francine til Zaire, uden at der i sagen var noget der indikerede, at Bata, som påstået af hende selv, risikerede forfølgelse fra myndighederne i Zaire (pkt. 96). Domstolen bemærkede, at de nederlandske myndigheder havde overladt Francine til en voksen person, M.M., som man med rette kunne forvente kendte Francine på forhånd (pkt. 97). Domstolen anerkendte, at den syv dage lange rejse til Zaire måtte have været meget smertefuld ("distressing"), men den fandt dog ikke, at den nedre grænse i artikel 3 var overskredet (pkt. 99). Endeligt bemærkede domstolen, at Francine ved sin ankomst til Zaire blev modtaget af en af Swissairs forretningsforbindelser, der overgav hende til de lokale immigrationsmyndigheder (pkt. 102). Domstolen udtrykte imidlertid bekymring over den hast, hvormed de nederlandske myndigheder udsendte Francine fra Nederlandene og den iver, hvormed de nederlandske myndigheder overlod ansvaret for en 9-årig pige til andre.

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=695885&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACBCD1763D4D8149>